

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobkyně: **T. H. N. L.**, narozená X,
státní příslušnice X,
t. č. v X,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2019, č. j. OAM-467/LE-BE01-VL13-PS-2019, o zajištění,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) doručenou zdejšímu soudu dne 6. 12. 2019 se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) z. žalobkyni v z. p. z. c., přičemž podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovil dobu trvání z. do X.

2. Žalobkyně uvedla, že žalovaný ve správním řízení porušil ustanovení § 2, § 3, § 68 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
3. Konkrétně namítala, že žalovaný dospěl k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu podala účelově s cílem vyhnout se h. v., pouze na základě informací, které si opatřil ze spisové dokumentace P. ČR, a svoji argumentaci založil čistě na skutečnosti, že pobývala na území ČR n. a že žádost podala teprve v z. p. z. c. V tomto ohledu poukázala na bod 6 Preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 (dále jen „návratová směrnice“), podle které členské státy mají zohlednit i jiné skutečnosti, než jen neoprávněný pobyt cizince, což se v předmětné věci nestalo. Ve správním řízení uvedla, že na ú. E. u. p. s plánem požádat o azyl, přičemž cílem její cesty byla S. r. N. Z pouhé skutečnosti, že nepožádala o mezinárodní ochranu hned po v. na ú. ČR, ale až v z. p. z. c., nelze dovodit závěr, že tak učinila pouze s cílem vyhnout se h. v. Žalobkyně takto jednala z důvodu neznalosti práva E. u. (nevěděla, že má žádost o mezinárodní ochranu podat v prvním č. s., na jehož ú. vstoupí).
4. Dále namítala, že žalovaný dostatečným způsobem nezvažil možnost aplikace zvláštních (mírnějších) opatření. Jejich uplatněním se zabýval pouze stručně a odmítl je s ohledem na podání žádosti o mezinárodní ochranu za účelem vyhnout se s. v., a také proto, že žalobkyně není zranitelnou osobou podle § 2 písm. i) zákona o azylu, což nesplňuje nároky kladené na odůvodnění rozhodnutí. V této souvislosti žalobkyně dodala, že zvláštní opatření neslouží výhradně jen zranitelným osobám. Má za to, že její n. p. nemůže být hlavním důvodem k vyloučení aplikace mírnějších opatření. Žalovaný zohlednil pouze skutečnosti svědčící v její neprospěch, přičemž vycházel pouze z informací, které si opatřil ze spisové dokumentace P. ČR, a nevyslechl ji. Uvedla, že má zájem na ú. E. u. podat žádost o mezinárodní ochranu a v následném řízení se správním orgánem spolupracovat. Doplnila, že se b. n. do země původu z důvodu š. l. s. a š. p. ž. ve s. Žalobkyně má zájem svůj p. v ČR dlouhodobě l. a riziko s. se tak jeví jako značně nepravděpodobné.
5. Žalobkyně závěrem namítla, že je nedostatečně odůvodněna d. t. jejího z. Z rozhodnutí musí být zřejmé, jak dlouho je žadatele o azyl nezbytné d. v z. p. z. c. s ohledem na dosažení sledovaného cíle, nikoliv jak dlouho je to maximálně možné. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 7 Azs 251/2015-66, v němž soud uvedl: „*Vymezení konkrétní doby trvání povinnosti setrvat v z. p. z. c., je věcí s. uvážení m. Proto musí být z rozhodnutí seznatelné, na základě jakých konkrétních úvah, s přihlédnutím ke specifickým a okolnostem konkrétního případu, m. tuto dobu stanovilo.*“ Žalovaný nepromítl individuální okolnosti případu do odůvodnění délky jejího z. a pouze obecně zhodnotil délku trvání řízení o mezinárodní ochraně.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že je z napadeného rozhodnutí zřejmé, z jakých podkladů vycházel a jakým způsobem je hodnotil. Závěry, ke kterým dospěl, dostatečně odůvodnil, přičemž se nedomnívá, že by se dopustil namítaných pochybení. Poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016-23, a ze dne 14. 7. 2017, č. j. 4 Azs 105/2017-24, s tím, že odůvodněný závěr o nezbytnosti žalobkyni z. z povahy věci vylučuje aplikaci zvláštního opatření. Vzhledem k nerespektování právního řádu ze strany žalobkyně a k účelovému podání žádosti o mezinárodní ochranu by nebylo účinné. V podrobnostech žalovaný odkázal na spisový materiál a napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

7. K. s. v P. na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).
8. Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti.
9. Žalobkyně byla s. s d. X v. o. v n. z X na X z. n. p. bezprostředně po p. s. h. z ČR do N. Jelikož nebyla držitelem c. d., nedisponovala v. ani p., které by ji opravňovalo ke v. či p. na ú. S. r. N., byla dne X p. na základě r. d. P. ČR. Při následné k. potvrdila údaje o své totožnosti, ale nebyla schopna prokázat o. p. na ú. s. p. Byla z., bylo s ní zahájeno správní řízení o v. a rozhodnutím P. ČR ze dne 30. 10. 2019, č. j. KRPU-192264-23/ČJ-2019-040022-SV-CV, jí bylo podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území Č. r. a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo s. v. a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit v. na ú. č. s. E. u., v délce X r. Rozhodnutím P. ČR z téhož dne, č. j. KRPU-192264-14/ČJ-2019, byla žalobkyně z. a u. do Z. p. z. c. B. – J. za účelem realizace s. v.
10. Podkladem obou citovaných rozhodnutí byl mj. p. o v. žalobkyně ze dne X, z něhož vyplynulo, že žalobkyně je v. s. p., s. a b. Žalobkyně se nezmínila o žádné nemoci či zdravotním omezení. Uvedla, že dne X l. z H. do O. (U.) s p. v. a p., tam ji p. s. d. a nechali ji b. asi X d. na u. s. s d. V. Po celou dobu p. v O. se mohla volně pohybovat. Poté ji o. do N., což byla její cílová země, v níž chtěla požádat o azyl, č. v průběhu cesty měnili a. i ř. C. jí z. r., u. v O. p. o. z V. Věděla o tom, že pro v. do z. s. p. musí mít o. k p. V. opustila z e. d. V ČR je p., nemá zde navázány žádné vazby.
11. V zařízení pro zajištění cizinců podala žalobkyně dne X žádost o udělení mezinárodní ochrany.
12. Napadeným rozhodnutím byla žalobkyně z. podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žalovaný měl za to, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se h. v., resp. je pozdrzet. Uplatnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu neshledal účinným. V rozhodnutí uvedl, že o neúčinnosti svědčilo nejen vědomé nerespektování právního řádu, ale zejména její zcela účelové jednání, kdy po svém z. za účelem realizace v. se svému v. snažila zabránit požádáním o mezinárodní ochranu, ačkoli měla možnost takovou žádost podat již dříve. Doplnil, že se nelze domnívat, že by žalobkyně náhle své jednání změnila a respektovala zvláštní opatření dle zákona o azylu.
13. Pro úplnost soud konstatuje, že spis obsahuje ještě dokumenty vyhotovené po nabytí právní moci napadeného rozhodnutí, a to poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dle § 10 odst. 2 zákona o azylu datovaný dnem X a p. o p. k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 23 odst. 1 zákona o azylu ze dne 26. 11. 2019. V rámci p. žalobkyně uváděla shodné skutečnosti, které již uvedla v rámci v. před p. o.
14. Podle § 2 písm. i) zákona o azylu: „Pro účely tohoto zákona se rozumí zranitelnou osobou zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba,

kteřá byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.“

15. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“
16. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“ Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době jím stanovené.
17. Soud v první řadě neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že žalovaný svou argumentaci o účelovosti její žádosti o mezinárodní ochranu založil čistě na skutečnosti, že pobývala na ú. ČR n., přičemž podle preambule návratové směrnice mají č. s. zohlednit i jiné skutečnosti, než je n. pobyt. Soud nepřehlédl, že stěžejním důvodem pro závěr žalovaného o jejím z. nebyl její n. p. na ú. ČR, nýbrž podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany až po z. p. za účelem v., aniž by žalobkyni v podání žádosti dříve cokoliv bránilo. Právo vybrat si s., v němž požádá o mezinárodní ochranu, žalobkyni n. Žalovaný mimo to přihlédl ke skutečnosti, že žalobkyně p. na ú. n., i když si byla n. svého p. vědoma, neboť n. p. c. d. Zohlednil, že v. ze země původu z e. d., přičemž neuvedla žádné překážky, které by jí ve v. do vlasti bránily. Na ú. ČR nemá žádné rodinné vazby či osoby blízké, naopak v zemi původu ž. j. r. V ČR není h. k p. a netrpí žádnou nemocí.
18. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný zohlednil i jiné skutečnosti než pouze n. p. žalobkyně na ú., proto argumentace textem preambule návratové směrnice není v posuzované věci přílehlavá. Napadené rozhodnutí taktéž nevykazuje žádné nedostatky ohledně zjišťování skutkových okolností ani logické nedostatky ohledně úvahy, z níž plyne závěr o účelovosti žádosti. O správnosti takového závěru svědčí i důvody žádosti. Žalobkyně pouze obecně uvedla, že svou vlast opustila z e. d. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu tedy žalobkyně neuvedla, třebaže byla o těchto důvodech výslovně poučena dne X. Ze skutečností uvedených žalobkyní v průběhu řízení o z. nevyplývá, že by jí v návratu do země původu bránila jakákoliv překážka. Nic nenasvědčuje ani tomu, že by žalovaný opomněl zohlednit některou skutečnost významnou pro posouzení motivace žalobkyně k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, popř. pro její načasování. Žalobkyně tvrdí, že o mezinárodní ochranu bezprostředně po v. do s. p. n. z důvodu neznalosti práva, a jakmile byla informována, tak žádost učinila. Tento argument žalobkyně poprvé uplatnila až v žalobě. Nízké právní vědomí žalobkyni neomlouvá a nemůže zpochybnit závěr, že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo účelovou reakcí na postup správních orgánů. Jejím záměrem bylo řešit e. p., nikoli získat ochranu na b. ú. v o. o ž. nebo s. Pokud by žalobkyně

sledovala zájem na o. s. ž. či s., požádala by o azyl v první b. z., kam p., což dokonce ani n. ČR, nýbrž U., kde žalobkyně cca X d. b. a volně se tam p., popř. některá z dalších t. z.

19. Výše uvedené úvahy pak podle názoru soudu ústí v jediný logický závěr, a sice že žádost o mezinárodní ochranu byla v tomto případě podána výlučně s cílem vyhnout se v., resp. o. jeho faktický v. Žalobkyně svojí obecnou argumentací uplatněnou v žalobě opodstatněnost tohoto závěru nevyvrátila. Námitka proto není důvodná.
20. Soud v této souvislosti k argumentaci, že žalovaný o účelovosti její žádosti rozhodl pouze na základě informací, které si opatřil ze spisové dokumentace P. ČR, předně uvádí, že přezkoumávané rozhodnutí je svou povahou rozhodnutím o tzv. p., které se vydává v situaci, kdy cizinec poté, co byl z. podle zákona o pobytu cizinců, požádá o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí o tzv. p. tak de facto obsahově navazuje na prvotní rozhodnutí o z. (v dané věci jde o rozhodnutí P. ČR ze dne X). Je přípustné, aby rozhodnutí o tzv. p. vycházelo výlučně z podkladů, které byly opatřeny v souvislosti s rozhodováním o prvotním z. v režimu zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013-42, a rozsudek K. s. v P. ze dne 20. 5. 2019, č. j. 53 A 5/2019-28).
21. Jestliže žalobkyně uvádí, že žalovaný pochybil, pokud s žalobkyní neprovedl „doplňující“ p., ve kterém by mohla důvody své žádosti o azyl dále rozvést, má patrně na mysli, že žalovaný měl vyčkat výsledku p. ve smyslu § 23 zákona o azylu, jenž byl s žalobkyní proveden až dne X. Soud je toho názoru, že v dané věci nejde o procesní pochybení mající vliv na správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Je-li pravdou, že žalobkyně skutečně zamýšlela požádat o azyl ve S. r. N., lze předpokládat, že měla promyšlené důvody, pro něž by mezinárodní ochranu žádala, a případně shromážděné všechny materiály k doložení těchto důvodů. Informace o možnosti požádat o mezinárodní ochranu jí byla podána za účasti tlumočnicka dne X, takže měla k dispozici určitý, byť limitovaný časový prostor umožňující adekvátní reakci. Žalobkyně kromě toho neuvádí, jaká konkrétní skutková zjištění dle jejího názoru v úvahách žalovaného absentují, tedy jaké skutečnosti by slyšením žalobkyně byly zjišťovány nad rámec již známých faktů. Nadto soud zdůrazňuje, že pokud žalovaný, který je při rozhodování o z. cizince striktně limitován velmi krátkou zákonnou lhůtou (§ 46a odst. 4 zákona o azylu), vychází z dosavadních skutkových zjištění, byť jiného orgánu, není za předpokladu dostatečnosti těchto z. takový postup jeho pochybením, nýbrž naopak naplněním obecné zásady hospodárnosti řízení. Mimo jiné je v důsledku rychlého postupu možné v relativně krátké době napadnout jeho rozhodnutí žalobou, a přezkoumat tak jeho postup nezávislým soudem. Námitka tedy není důvodná.
22. Zcela nad rámec přezkumu podkladů napadeného rozhodnutí lze toliko pro dokreslení nedůvodnosti naposled uvedené námítky žalobkyně, tj. požadavku na vyčkání výsledků p., v jehož rámci měla žalobkyně rozvést důvody své žádosti o mezinárodní ochranu, uvést, že v rámci tohoto p. žalobkyně následně uváděla skutečnosti jednoznačně potvrzující závěr žalovaného o účelovosti podání této žádosti. Žalobkyně jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že ve V. má d. a b. se v. V. si od n. s. v. na v. ú., p. použila na z. d. své k. f. Asi d. m. před o. z H. přišli v. k ní d. a v. jí z., nato u. k r. Žalobkyně popřela p. se s. či b. o. d. s., trestně stíhána n. Na p. se neobrátila. Je bez n. v. a neuplatňuje p. p. Úkon, jehož nezohlednění žalobkyně žalovanému vytýká, tedy ve skutečnosti vyzněl v neprospěch žalobkyně a potvrdil právní názor žalovaného.
23. Dále žalobkyně nesouhlasí s tím, že rozhodnutí o z. se opírá o závěr, že se žalobkyně na ú. ČR zdržovala n. Je pravdou, že zákon o azylu obecně počítá se situací, že žadatel o

mezinárodní ochranu d. vůbec n. (neboť si je při ú. ze své v. n. v., případně o ně na ú. přijde apod.), přičemž tuto skutečnost samu o sobě zákon o azylu nijak nesankcionuje. Tomu odpovídá i soudní judikatura. Lze odkázat například na rozhodnutí S. d. E. u. ve věci *Mahdi* (C - 146/14), ve které S. d. v bodě 73 konstatoval, že pouhá skutečnost, že cizinec nemá d. t., nemůže být důvodem k jeho z. Soud si je vědom skutečnosti, že v citované věci se nejednalo o žadatele o azyl, nýbrž o n. pobývajícího cizince. I tak lze toto rozhodnutí argumentačně použít, neboť pomocí argumentu *a minori ad maius* nutno dospět k závěru, že týž závěr lze tím spíše aplikovat na žadatele o mezinárodní ochranu, který má ve srovnání s n. pobývajícím cizincem ve všech ohledech privilegovanější postavení. Jestliže je ale na druhé straně zřejmé, že žalobkyně nebyla v situaci p. o. či p., n. z v. před a. n., nýbrž z e. d., a svou c. do E. předem p. s. se s. r. a neměla ani žádné p. při v. c. p. a p. v. na U., pak skutečnost, že se p. na ú. nejméně t. d. s. b. c. d. a b. p. titulu, že c. nazapřenou s využitím služeb p., tedy evidentně způsobem majícím eliminovat šanci na k. její t., jde o zcela jinou situaci, neboť žalobkyně tím prokázala pohrdavý postoj k v. p. ČR a snahu o. právní předpisy. Proto okolnost zmíněná žalovaným, záležející v n. p. žalobkyně na ú., je i z hlediska důvodů z. relevantní, byť nemůže jít o důvod jediný (viz dále). Koneckonců preambule návratové směrnice stanoví, že by se měly „zohlednit i jiné skutečnosti než samotný n. p.“, takže zohlednění n. p. v souhrnu s jinými objektivními skutečnostmi nezakazuje ani nevylučuje.

24. Soud k námitce žalobkyně, že žalovaný nezvážil možnost uplatnění zvláštních opatření, konstatuje, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně uvedl, že jeho závěr o neúčinnosti zvláštních opatření je založen na tom, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu až v z. p. z. c. čistě účelově s cílem vyhnout se h. v. nebo je pozdržet. Žalovaný též poukázal na vědomý n. p. žalobkyně, z něž dovodil, že jejím cílem není získání ochrany před p. Jejím p. ze z. by byl o. průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a nelze v jejím případě rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnila a respektovala zvláštní opatření. Z rozhodnutí žalovaného tedy plyne, že důvodem, pro který dospěl k závěru o neúčinnosti zvláštních opatření, bylo n. právního řádu, i. a o. zákonných povinností a účelovost jednání žalobkyně.
25. Na podporu svého závěru žalovaný důvodně poukázal na rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, podle něhož důvodem, který ospravedlňuje zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, může být též obava, že se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního v. Správní soudy tedy uplatňují extenzivní výklad ustanovení § 46 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 47 odst. 2 zákona o azylu, neboť „[z]ajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má tedy za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. [...] Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen

cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. [...] Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince“ (rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, body 24 a 27, srov. též rozsudky NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016-35, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017-31).

26. Žalovaný tedy v projednávané věci nepochybil, jestliže vycházel z předpokladu, že jedním z účelů z., byť zákonodárcem výslovně neformulovaným, je vytvořit podmínky pro to, aby pouze z důvodu, že žalobkyně podala účelovou žádost o mezinárodní ochranu, nebyla zmařena realizace v. dle zákona o pobytu cizinců. Legitimním cílem uvedeného opatření bylo v tomto případě zabezpečit dostupnost žalobkyně pro p. s. fakticky vykonávající rozhodnutí o v. pro dobu, kdy žalobkyně pozbyde postavení žadatele o mezinárodní ochranu a budou splněny podmínky vykonatelnosti rozhodnutí o v. (§ 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců).
27. Soud na podkladě judikturních východisek souhlasí se závěrem žalovaného, že uplatnění zvláštních opatření by v dané věci nebylo účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobkyně skutečnost, že p. právní předpisy ČR i E. u., jestliže svévolně n. p. na ú. ČR a přinejmenším j. d. s. E. u., konkrétně N., b. c. d. a jakéhokoliv o. k p. C. na ú. E. u. uskutečnila s využitím p. a za ú., a to s cílem řešit svou e. s. Její motivace je zřejmá z vlastního prohlášení, přičemž nelze předpokládat, že by poté, co její rodiče vynaložili značné úsilí a nemalé p. p. na c. do E., dobrovolně rezignovala na cíl své c. a vrátila se zpět do země původu. Žalovaný správně dospěl k závěru, že z jednání žalobkyně je zřejmé, že v jejím případě e. n., že nevyčká na ú. ČR do skončení řízení o její žádosti o mezinárodní ochranu a bude mařit výkon rozhodnutí o správním v. Žalobkyně při v. nezmínila, že by měla na ú. Č. r. zajištěné jakékoliv u. či o., z v. naopak vyplynulo, že ú. ČR toliko p. a neměla zájem se zde z. nebo u., cílem její c. bylo N. P. na v. nemá – měla s sebou č. X , kterou už téměř u., ani zde n. o., která by jí mohla p. u. nebo f. v.
28. Zvláštními opatřeními podle § 47 odst. 1 zákona o azylu mohou být uloženy a) povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) povinnosti osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku umožňuje žadateli opustit pobytové středisko na dobu kratší než 24 hodin. Opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin je pak možné na základě povolení ministerstva (viz § 82 odst. 5 zákona o azylu, viz také důvodovou zprávu k novele zákona o azylu provedené zákonem č. 314/2015 Sb.). V případě uložení této povinnosti nelze vyloučit, že by se žalobkyně po odchodu z p. s. již n. a z. na ú. ČR v i. nebo – což se jeví pravděpodobnější – o. do z. cílového s. K témuž důsledku by mohlo vést uložení povinnosti pouze h. se m.
29. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl podstatné skutečnosti zjištěné ve správním řízení týkající se žalobkyně, které v daném případě odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu. Třebaže si lze představit přesvědčivější a pečlivější odůvodnění tohoto závěru žalovaného, kdy podané zdůvodnění je na hranici přezkoumatelnosti, je třeba uvážit, že důkazní řízení je z povahy věci značně omezené a správní orgán si musí vystačit s generalizací poznatků metodou neúplné indukce, jež nemůže nikdy s jistotou prokázat

účinnost a dostatečnost zvláštních opatření. Jestliže ovšem dosavadní jednání žalobkyně jasně svědčilo o ochotě autoritu právního řádu n. pro dosažení vlastních cílů, a naopak nebyly zjištěny žádné zvláštní okolnosti potvrzující domněnku opačnou, nelze učinit závěr předpokládaný zákonem, a sice že *je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné*, tj. že svou účinností je nepochybně srovnatelné se z. žalobkyně a může je plně nahradit. Důvodnost naplnění oné domněnky (čili předpoklad změny celkového přístupu žalobkyně) totiž v posuzované věci z ničeho nevyplývá, zatímco ostatní indicie vyznívají odlišně a hovoří pro nutnost aplikace z. Soud má tedy za to, že s nedostatečností zvláštních opatření se žalovaný vypořádal správně a dostatečným způsobem, neboť zhodnotil všechny jemu známé skutečnosti a přijal logicky akceptovatelný závěr, mající oporu ve spisovém materiálu. Námitka není důvodná.

30. Soud v této souvislosti dodává, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval otázkou, zda žalobkyně je, či není zranitelnou osobou ve smyslu § 2 písm. i) zákona o azylu, aby usoudil, zda v jejím případě není uplatnění ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu omezeno. Námitka, že vyloučení zvláštních opatření se opíralo pouze o skutečnost, že žalobkyně není zranitelnou osobou ve smyslu § 2 písm. i) zákona o azylu, je tedy nedůvodná, neboť, jak soud výše uvedl, žalovaný zohlednil rovněž jiné okolnosti případu a fakt, že žalobkyně není zranitelnou osobou, byl zmíněn z důvodu úplnosti úvahy žalovaného (ke zranitelnosti osoby žalobkyně by musel správní orgán přihlídnout z úřední povinnosti a platil by privilegovanější režim § 46a odst. 3 zákona o azylu).
31. Postup žalovaného rovněž nebyl v rozporu s čl. 31 odst. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků vyhlášené sdělením Ministerstva zahraničních věcí č. 208/1993 Sb., jak bez dalšího upřesnění tvrdí žalobkyně. Předmětné ustanovení sice zakazuje stíhat uprchlíky pro nelegální vstup a pohyb nebo uplatňovat z tohoto důvodu jiná než nezbytná a dočasná opatření, dopadá však toliko na takové uprchlíky, kteří *„přicházejíce přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu článku 1“*, vstoupí nebo jsou přítomni na území smluvních států bez povolení, *„za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost“*. Podle skutkových zjištění vycházejících především z informací poskytnutých po řádném poučení samotnou žalobkyní je nicméně nanejvýš pravděpodobné, že žalobkyně není uprchlíkem ve smyslu čl. 1 této Úmluvy, a tudíž se na ni citovaná mezinárodní smlouva *ratione personae* nevztahuje. I kdyby tomu tak bylo, žalobkyně beztak n. podmínku o. své p. ú. a prokázání důvodnosti n. v. na ú. Námitka je tak zcela nedůvodná.
32. K námitce týkající se délky z. soud předně poznamenává, že pokud je jedním z účelů opatření podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu z. účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, je z povahy věci zřejmé, že toto z. musí trvat po celou dobu řízení. Tomu rovněž odpovídá vymezení důvodů ukončení z. podle § 46a odst. 13 zákona o azylu. Žalovaný má podle zákona na rozhodnutí o žádosti obecnou lhůtu 6 měsíců, ale i nejkratší možná lhůta činí 30 dnů. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného lze podat ve lhůtě 15 dnů od doručení rozhodnutí a soud má na rozhodnutí věci lhůtu 60 dnů od podání bezvadné žaloby. I v případě nejkratší stanovené lhůty, bez započtení dní nezbytných pro doručení písemností, činí dohromady lhůta ke kompletnímu přezkumu žádosti o mezinárodní ochranu 105 dnů. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí provedl obdobnou úvahu s tím, že očekává rozhodnutí ve věci do 90 dnů a pro účely doručování započtl dobu 4 dnů. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že odpovídající doba z. činí X dnů. Podle názoru soudu určil žalovaný dobu z. žalobkyně na základě propočtu zákonem stanovených

lhůt, přičemž svou úvahu pečlivě odůvodnil, včetně rozhodnutí nepoužít postup podle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu umožňující zamítnout žádost pro zjevnou nedůvodnost. Takto stanovená délka z. zohledňuje účel z. a lze ji hodnotit jako předvídatelnou a přiměřenou. Námitka žalobkyně proto není důvodná.

33. Soud na základě uvedených skutečností žalobu výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení soud výrokem II. rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. ledna 2020

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.

soudkyně